

Vzpomínky na Doupov a VÚ 2071.

Koncem září 1966 jsem přešel od PS MV k 72. msp, VÚ 2071 Karlovy Vary – Dvory II. Prvně jako velitel čtyř automobilní PŠ na rámcové 6. rotě pod kpt. Hodkem, pak na 8. rotě 3. mspr., později na 3. msr. 1. mspr. Ale to jen tak okrajově.

Po konci Pražského jara, tedy roce 1968 a příchodu Sovětských okupačních vojsk, které nám do každé branky a brány mířila tankovým kanonem a převzetí politické moci novým Husákovským politickým vedením bylo třeba našim „bratrům“ ve zbraní ukázat, jak je ČSLA bojeschopná, velení politicky uvědomělé, no prostě, že jsme opět pevným článkem Varšavské smlouvy. No a protože 20. msd byla k Doupovu nejbližší, tak ji MNO přidělilo úkol předvést velení Varšavské smlouvy a ukázkou útoku pluku z chodu.

Lehce se řekne, těžko vykoná. Žádný z pluků 20. msd nebyl na plných stavech a u všech pluků byly rámcové prapory, které v případě mobilizace byly doplňovány záložníky, kteří měli celou výbavu, mimo zbraně, uloženou doma, takže nastupovali k útvarům plně vybaveni. A tak pluk, který měl cvičit, byl složen z mspl M. Lázně, Cheb a části tankového pluku Podbořany a části dělostřeleckého pluku M. Lázně, tak, aby cvičící pluk byl na plných stavech z VZS. Cvičení proběhlo v září 1969 před odchodem druhého ročníku do civilu, tedy vojska byla maximálně vycvičena.

No jo, ale takové ukázkové cvičení se musí řádně předpřipravit a pak nacvičit. A tak k předpřípravě cvičení byly vybrány od Karlovarského pluku všechny jednotky mimo dělostřeleckého oddílu houfnic 122 mm, PTRS baterie, PL baterie, BZK baterie. V polovině června začalo velké stěhování 72. mspl. Z Karlových Varů do Doupovského vojenského prostoru - také nazývaného Vojenský újezd Hradiště.

Pluk vystavěl stanové městečko v Dolním Žďáru, do kterého se přestěhoval s veškerou výbavou kromě osobních zbraní. Prostě se z nás stal pracovní útvar.

Hlavními zbraněmi se staly, lopata, krumpáč, pila, sekyra a hrábě. Pobyli jsme na Doupově od půli června do konce září. První činností ženijní roty bylo vystavění pozorovatelný pro generalitu, pevnou a rozměrnou, vedle pozorovatelný stan pro občerstvení, když se generalita pozorováním unaví. Pod pozorovatelnou protékal potok a louky byly podmočené. Úkol zněl, pokrýt louku hatěmi (snopy proutí) tak, aby mohly projet tanky a za nimi OT-64 jednoho praporu. Ostatní jeli po tvrdém podkladu. Tak jsme asi 3 týdny řezali proutí a vážali snopy. Proutí muselo být propletené, aby se nerozpadlo. Snopy se zamáčkly do terénu a louky byly zprůjezdněny.

Aby bylo vše jako ve skutečnosti, musela se vybudovat obraná postavení

nepřítele. Muselo se vybudovat první, druhé a třetí pásmo obrany nepřítele, tedy zákopy 60 cm hluboké, aby nebylo z pozorovatelné vidět na dno. Předprsně, pokryt drny, jako maskování. Naštěstí drny ve velkém loupal civilní buldozer. Největší a celodenní dřina bylo ruční kopání zákopů, tam kde bylo kamení a zákopový pluh od ženijního praporu v Kadani se do terénu nedostal. Budovaly se spojovací zákopy s kulometnými hnízdy pro boční palbu, no prostě vše jako v opravdové obraně, ale jen do hloubky 60 cm.

Z technických opraven divize v Podbořenech byly do terénu rozmístěny vyřazené tanky T 34, samohybné houfnice zvané Kačeny a vyřazené ruské OT BRT. Dělostřelci si museli vybudovat palebná postavení a zastřílet se. A tak jsme mívali odpoledne volna a dělostřelci mydlili do toho, co jsme vykopali, abychom další den měli co opravovat... Po dokončení zákopového systému se budovaly cesty. Tatry dovážely šotolinu, grejdry šotolinu rozhrnovaly a my jsme s hráběmi dorovnávali kraje. Pak to válce vše uválely.

Celé léto panovala neuvěřitelná horka. Uprostřed tábora vyvěral termální pramen Svobody. Dozorčí pramene neustále stáčet kyselku do várníc a vejtrasky je rozvážely jednotkám. No a tak se zemní práce pomalu chýlily ke konci. Cvičící jednotky se navagónovaly a po bývalé trati do Doupova dojezdy do Dolního Žďáru, kde byla vykládací rampa. Vyrosto zde nové stanové městečko cvičících jednotek. Každé dopoledne se nacvičovalo, odpoledne do večera jsme opravovali naše díla.

Pozemní stavby Karlovy Vary postavili na kraji Doupova z vyřazených panelů Potěmkinovu vesnici, jako cíl pro naše letectvo. Při nácviku s ostrými bombami se netrefili do cvičných baráček a nasypali to do Doupovského hřbitova!! Dva dny jsme museli po okolí sbírat kosti! Nepěkná práce...

A tak jednoho dne za účasti jen české generality, nastala generální zkouška. To jsme si samozřejmě s veliteli družstev naší třetí roty prvního praporu nemohli nechat ujít. Měli jsme takovou vlastní pozorovatelnou v malém čedičovém lomu, zarostlém borovicemi, takže nás nebylo vidět. No jako správný útok pluku to začalo dělostřeleckou přípravou. Dany ani Grady tehdy ještě nebyly. A tak hlavní slovo měly houfnice 122 a 155 mm.

Pal! A začaly to prát do prvního zákopu. Byli jsme od něj tak 500 m. Kurňa to byl rachot! Pral to tam celý děl. oddíl našeho pluku a 155-ky od děl. pluku z M. Lázní.

Najednou jekot a pic! Dva až tři metry za našimi zadky se zasekla do země střepina velká jak talíř. To jsme upalovali! Ale jen na chvíli, než dělostřelci přenesli palbu na druhý zákop, to už jsme byli zase zvědavě zpátky.

Tak a teď vyrazily tanky T 55 a za nimi motostřelci na OT 64. Z boku, kousek před námi, to do vraků tanků a aut pražily PLDVK, BZK a PTRS, ty jsem viděl v akci úplně poprvé, byly přísně tajné v té době. Z BZK jsem na střelnici střílel. V zákopech byly samopadací figury, do nich to valili motostřelci z

ručních zbraní. První zákop, házení ostrých granátů, mockrát nacvičené. Tanky z kanonů perou do vraků obrněné techniky. Technika překonává první zákop, ale to už dělostřelci perou do druhého zákopu. Rachot až uši zaléhají... A tak se to opakuje i u třetího zákopu a vše mizí za horizontem, konec generálky.

Tak a máme zase co opravovat... Na ostro jsou pak vraky naplněny náložemi a naftou, aby po zásahu byl efekt. Ukázkové cvičení se povedlo, velení Varšavské smlouvy bylo nadšeno a už jsme zase byli jejím pevným článkem. Ale ty čtyři měsíce byly krušné! VZP byli odvezeni 1x za 14 dnů domů v sobotu, tak říkajíc na „SKOK“ a v neděli zpět. VZS samozřejmě nic. Ono toho bylo více, těch zážitků, ale tohle bylo gró věci.

Zažil a vyprávěl Holec Zdeněk.